

„Ty fakt chceš, abych uvěřil, že ses na nás v sobotu večer vykašlala, protože ses koukala s Hunterem na pořad o žralocích?“ zeptal jsem se.

„Je Týden žraloků, věděl jsi to? V Hunterově světě je to něco jako státní svátek. A jak jsem říkala, pomáhal mi v kuchyni, tak jsem pro něj musela taky něco udělat.“ Cass mě postříkala. Odplaval jsem pryč a snažil se nesmát.

„Zmeškalas spoustu srandy,“ kecal jsem. Nebylo to nijak hrozné, ale ani to nebyl nejlepší sobotní večer v dějinách. Byl to prostě večer venku s Tori a Wadem a pár dalšíma lidma. Něco, co jsem už nějakou dobu nepodnikl, a měl jsem dobrý pocit z toho, že jsem mezi skutečnými lidma, a ne na výpravě v imaginárním světě *Realm Wars*. Na co jsem se doopravdy těšil, bylo, že uvidím Cass zase mimo tábor. Chtěl jsem ji poznat. A občas jsem měl dokonce pocit, že i ona chce poznat mě.

Chodíme spolu plavat, a to už je něco, ne? Musí mít důvod, že každý den tak brzy vstává, odbude si svoji službu na ručníky a pak tráví čas se mnou. Občas jsem tomu dokonce i věřil – že by mě mohla mít ráda *tím způsobem* – ale nevěděl jsem, jak pokročit někam dál. V jednu chvíli jsem si byl jistý, že jsme jenom

kámoši, a byl jsem naprosto spokojený s takovým stavem věcí, ale pak našpulila rty, usmála se, nebo sakra jenom dýchala vedle mě a já zatoužil po něčem víc. Začínal jsem toho chtít až moc, zvláště pokud to ona tak necítí. Ale spokojím se s tím, že jsme spolu, i kdyby to mělo znamenat, že budeme jenom kámoši.

Vytáhl jsem si pěnové nudle a uvelebil se na hladině. Cass se šplouchala ve vedlejší dráze a pak se bez varování vynořila vedle mě a prskala vodu. Rozesmál jsem se.

„Mám dojem, že jsem pod hladinou zrovna zaslechla klavírní verzi ‚Pompeii‘, prosímtě řekni mi, že jsem se nezbláznila,“ prohlásila a vytírala si vodu z očí.

„Pravděpodobně máš pravdu, takhle jde Owen s dobou.“

„Hele, vejdou se sem dva?“ zeptala se a popadla jeden konec vodní nudle.

Rozhodně by měla přestat říkat takový věci.

„Můžeš to zkusit,“ odpověděl jsem.

Položila hlavu vedle mojí, ale nechala nohy volně splývat, místo aby je položila přes druhou nudli. Chvilí jsme se takhle vznášeli, ale do relaxace to mělo daleko. Byli jsme příliš blízko.

„Věděls, že vydry se drží za ruce, aby neodpluly od sebe?“ zeptala se.

„Tohle zní jako Hrom Hunter,“ odpověděl jsem.

Zasmála se. „Ale je to pravda. Copaks neviděl to video, jak se vznášejí ve vodě a najednou se jedna chytí druhé za packu, takhle?“

Cass propletla prsty s mýma a já se nebránil. Přitáhla nás k sobě blíž. Jenom mě vzala za ruku, naše